Tobias så i gulvet.

– Både ja og nei.

– Jeg skjønner, sa Jack, – det er en trekkfugl, den bor her om sommeren, og så flyr den til varmere strøk om vinteren. Drar den til Afrika? Tenk å fly helt til Afrika, på egne vinger. Det er helt sykt.

Tobias trakk på skuldrene. Julia så på ansiktet hans og spurte lavt:

– Det er en trekkfugl, ikke sant?

– Nei, sa Tobias.

– Jeg tipper den er veldig, veldig sjelden, sa Julia, – det er derfor vi ikke har fått øye på den. Er den kanskje på en sånn liste over sjeldne fuglearter?

Tobias pustet tungt.

– Nei, den er ikke sjelden.

– Puh, det var jommen bra! sa Julia.

Tobias sa ikke noe. Julia så på ham og spurte nølende:

– Det er vel bra at den ikke er utrydningstruet? Ikke sant?

Tobias så ned.

– Den er hverken truet eller fredet, heller ikke sjelden. Den finnes ikke lenger. Den er utryddet, borte for alltid, og den kommer aldri mer tilbake. Den er rett og slett klin dau.

Jack så på ham med triste øyne.

– Den bodde her i skogen, fortalte Tobias videre. – Men så begynte folk å jakte på den, de ville ha fjærene, og plutselig var den siste død. I natt så jeg stjerneskudd på himmelen. Jeg tror ikke på det, egentlig, men jeg ønsket meg allikevel at morgenfuglen skulle komme tilbake til skogen vår. At jeg kan se den fly over tretoppene her, og vite at den er tilbake for alltid.

– Har … har … har du aldri sett den? spurte Jack.

– Nei, den ble utryddet for over hundre år siden. Selv jeg er ikke så gammel at jeg var født da. Det nærmeste jeg har vært å se den, er en som er utstoppet.

Skoleklokka ringte, Jack og Julia ble stående.

– Dere får gå til timen, sa Tobias, – så ikke jeg får skylda for at dere kommer for sent.

– Den fuglen du snakket om, Tobias, spurte Julia, – den utstoppede fuglen. Er den hjemme hos deg?

– Nei, svarte han, – den hang her på naturfagrommet i mange, mange år. Da veggene ble malt sist, for rundt tretti år siden eller noe sånt, ble skapet den sto i, tatt ned fra veggen og satt på loftet.

– Og, og, og de er der enda? spurte Julia.

– Ja, sa Tobias. – En gang fikk jeg lyst til å se igjen fuglene. Jeg har aldri likt det loftet, bare trappa opp dit skremmer vettet av meg, plankene er tynnslitte. Jeg snek meg allikevel opp, men da jeg åpnet døra …

Han grøsset.

